

Arrest

nr. 154 707 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché I. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Moldavische origine te zijn. U bent geboren in het dorp Korotnoye (Moldavië) en woonde in Odessa (Oekraïne).

In maart 2014 leert u S. O. (...) kennen, een Oekraïner afkomstig uit de regio Donetsk. Hij neemt deel aan de anti-Maidanactiviteiten in Odessa omdat hij gekant is tegen de gebeurtenissen op het Maidanplein in Kiev. Eind april 2014 geeft hij u een gesloten tas en vraagt u die bij te houden. Enkele dagen later zou hij die weer komen ophalen. Op 2 mei 2014 komt S. (...) echter om in een brand in het Vakbondshuis in Odessa waar de anti-Maidanactivisten zich hadden verschuild tegen pro-Oekraïne-

demonstranten. Op 3 mei 2014 belt een vriend van S. (...) (A. (...)) u op. Hij vertelt u wat S. (...) overkomen is en zegt dat u de bewuste tas goed moet bijhouden omdat die gevaarlijk kan zijn voor u. A. (...) is zelf gewond geraakt tijdens de brand en zegt u dat hij later om de tas zal komen.

Op 19 juli 2014 komt A. (...) de tas ophalen bij u thuis, maar u bent zelf niet thuis; uw huisgenote O. (...) wel. Als A. (...) bij u thuis is, wordt hij aangevallen door leden van de groepering Rechtse Sector. Ze halen daarbij uw appartement overhoop en nemen uw internationaal paspoort mee. U gaat niet naar huis terug maar trekt meteen in bij L. (...). Van A. (...) zal u niets meer vernemen. Op 21 juli gaat u terug naar uw appartement om er een aantal spullen op te halen, maar u blijft verder bij L. (...) wonen. Enkele dagen later belt uw bazin van uw werk u op met de mededeling dat de politie bij haar is geweest op zoek naar u. Eind juli 2014 bent u met L. (...) onderweg van haar werk naar haar huis. Jullie worden gestopt door een jeep door zogenaamde (nationalistische) Ultras. Ze controleren jullie interne paspoorten en aangezien in het uwe staat dat u geboren bent in Moldavië, slaan ze u en dreigen ermee u te vermoorden als ze u nog een keer tegenkomen.

U beslist dat u het land wil verlaten en vindt een zekere V. (...) die u wil helpen vertrekken. U zal met hem nog een aantal keer afspreken om uw reis voor te bereiden.

Uiteindelijk verlaat u Odessa op 8 september 2014. Er wordt voor u een vals Oekraïens paspoort voorzien en u rijdt zo naar België. Welke route u volgt, weet u niet. Op 10 september 2014 komt u in België aan en u dient 's anderendaags een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een origineel duplicaat van uw geboorteakte, een origineel duplicaat van uw huwelijksakte met uw eerste man, een kopie van de eerste pagina van uw intern Oekraïens paspoort, een kopie van de eerste pagina van uw Oekraïens internationaal paspoort en een online artikel over de incidenten in Odessa.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreesst vermoord te worden door de groepering Rechtse Sector omdat uw vriend S. (...) sympathiseerde met de anti-Maidanactivisten in Odessa en ze bij u thuis een tas met wapens hadden gevonden. U denkt ook dat u hierdoor problemen zal hebben met de politie (CGVS p. 10-11). Het Commissariaatgeneraal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen blijkt u van een aantal gegevens van uw vrienden S. (...) en A. (...) (die een sleutelrol spelen in uw asielrelaas) niet op de hoogte. U weet wel dat S.'s (...) familienaam Os. (...) is en dat hij uit de oblast Donetsk komt, maar wat zijn patroniem is, waar en wanneer hij geboren is of uit welk dorp of welke plaats hij afkomstig is, weet u niet. Van A. (...) weet u alleen zijn voornaam, meer niet (CGVS p. 12 & p. 13). Naar eigen zeggen heeft u maar ruim een maand een relatie gehad met S. (...) – dit vormt evenwel geen verschoning voor uw onwetendheid over deze elementen of voor waarom u blijkbaar geen moeite nam om daar meer over te weten te komen, aangezien u verklaarde een dichte relatie te hebben met S. (...) en gezien de cruciale rol die S. (...) speelde in uw asielrelaas. U verklaarde dat hij stierf in de brand in het Vakbondshuis in Odessa op 2 mei 2014 waarbij 300 mensen omkwamen; daarvan werden er 40 geïdentificeerd. In dit opzicht vindt het CGVS het maar weinig aannemelijk dat u van de persoonsgegevens van S. (...) niet meer afweet, aangezien het op deze manier veel gemakkelijker zou zijn om na te gaan of zijn lichaam ook effectief geïdentificeerd werd. Meer nog, u verklaart niet eens te weten of zijn lichaam tussen de 40 geïdentificeerden was en u blijkt ook geen verdere stappen ondernomen te hebben om na te gaan of zijn lichaam werd vrijgegeven, of hij werd geïdentificeerd, of hij ergens begraven werd of wat er met zijn lichaam gebeurd is, zelfs niet via zijn vriend A. (...) die voor u toen de dichtste bron van informatie uitmaakte en die naar eigen zeggen nochtans contact met u hield tot juli 2014 (CGVS p. 13-14). Ook toen u bij uw vriendin L. (...) verbleef die bij een begrafenisondernemer werkte, blijkt u geen pogingen ondernomen te hebben om meer nieuws over S. (...) te vernemen – gezien haar werk bij een begrafenisondernemer is het nochtans niet ondenkbaar dat zij op die manier gemakkelijk dingen kon verifiëren wat betreft zijn overlijden en/of lichaam (CGVS p. 16). Over A. (...) verklaart u dat hij op 19 juli 2014 werd aangevallen door de Rechtse Sector bij u thuis en dat u sindsdien niets meer van hem hoorde. U vermoedt dat ze hem vermoordden omdat u dat afleidde uit dreig-sms'en die u kreeg. Wat er evenwel effectief met A. (...) gebeurd is, weet u niet, en u heeft zich ook niet de moeite getroost om op een of andere manier na te gaan of uw vermoedens klopten dat hij was vermoord (CGVS p. 15 & p. 16-17). Welnu, het CGVS is van oordeel dat het weinig aannemelijk is dat u een aantal details van de persoonsgegevens van S. (...) en A. (...) niet kent (ondanks de relatief korte periode dat u hen kende), aangezien uit uw verklaringen blijkt dat deze twee personen een uiterst cruciale rol speelden in uw asielrelaas en aangezien het aan de hand van deze gegevens mogelijk zou zijn om meer te weten te komen over hun lotgevallen (i.c. wat er met S.'s (...) lichaam is gebeurd na de brand en of dat al dan niet geïdentificeerd werd en of A. (...) werkelijk was vermoord zoals u vermoedde). Meer nog, u blijkt geen enkele pogingen ondernomen te hebben om zich te informeren over wat er met uw vrienden is gebeurd. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat ze voldoende interesse aan de

dag legt voor (het verloop van) haar problemen – zeker gezien de ernst van de feiten (overlijden van twee van haar vrienden die een doorslaggevende rol spelen in haar eigen problemen). Dit is hier niet het geval. Dergelijke passiviteit komt dus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas absoluut niet ten goede. Een ander cruciaal element in uw asielrelaas ligt in de bewuste tas die S. (...) u eind april 2014 gaf en waarbij hij u vroeg die voorlopig bij te houden. Toen u die kreeg was die gesloten en wist u niet wat erin zat. Toen A. (...) de tas in juli 2014 kwam ophalen bij u thuis, werd hij aangevallen door de Rechtse Sector en bleken er wapens in te zitten (CGVS p. 9-10). Niet alleen vraagt het CGVS zich luidop af waarom een anti-Maidanactivist (i.e. S. (...)) wapens in bewaring zou geven aan iemand die hij nog maar net kent en eigenlijk zelf geen activist was (i.e. u, die enkel S. (...) een paar keer ging bezoeken aan het Vakbondshuis na uw werk), uw eigen gedrag in verband met deze tas stemt daarnaast ook tot nadenken. Zo kreeg u al op 3 mei 2014 van A. (...) te horen dat de tas die u bijhield gevaarlijk kon zijn voor uw leven, maar zonder zich daarbij vragen te stellen bleef u deze tas thuis bewaren (uiteindelijk zou A. (...) hem pas op 19 juli 2014 komen halen). Meer nog, u heeft A. (...) er op geen enkel moment op gewezen dat u die tas misschien liever weg wou of hem gevraagd wat dat allemaal te betekenen had (CGVS p. 9 & p. 15). Het is echter maar weinig aannemelijk dat u, in het licht van de gebeurtenissen op 2 mei 2014 waarbij S. (...) zou zijn omgekomen en A. (...) gewond geraakt en van het algemene gespannen politiek-maatschappelijk klimaat in uw land op dat moment, zich geen vragen gesteld zou hebben over de tas of daaromtrent geen actie ondernomen zou hebben, te meer als A. (...) u ervan op de hoogte had gebracht dat deze tas voor u levensgevaarlijk kon zijn. U had daar nochtans alle tijd en mogelijkheid toe daar A. (...) pas 2,5 maand later de tas kwam halen, u in die periode gewoon ging werken en A. (...) dan verzorgd werd in het ziekenhuis.

Ander gedrag dat u stelt nadat uw problemen reeds begonnen waren, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen. U verklaart dat u na de inval bij u thuis op 19 juli 2014 bij uw vriendin L. (...) ging wonen omdat u heel bang was. Naar eigen zeggen durfde u zelfs niet naar buiten gaan – u had immers diezelfde dag al bedreigingen ontvangen dat ze u ook iets zouden aandoen (CGVS p. 9). In dit opzicht is het bijzonder opmerkelijk en geheel onlogisch dat u eind juli 2014 met uw vriendin was meegegaan naar haar werk (op de terugweg zou u dan gestopt zijn door een jeep, daarbij geslagen zijn en beroofd van uw intern paspoort). Als u gevraagd wordt waarom u toch op de baan ging ondanks uw grote angst, verklaart u 'Omdat het nodig was om wat frisse lucht op te snuiven. Ik bleef op haar werk zitten en bleef in haar auto. Ik ging niet naar het centrum. Ze werkte bij een begrafenisondernemer, dus dacht ik dat de kans klein was dat iemand daar zou komen' (CGVS p. 16). Het is maar weinig overtuigend dat frisse lucht halen in uw geval 'nodig' was en dat u zich ondanks uw verklaringen en de eerder meegemaakte feiten alsnog in het openbare leven begaf.

Er dient ook gewezen te worden op uw verklaringen dat er overal blokposten waren van de Rechtse Sector (daardoor zou u niet naar Transnistrië kunnen terugkeren zijn), dat de nationalistische uw foto in hun bezit zouden hebben (ze zouden dat immers uit uw paspoort gehaald hebben), dat leden van de Rechtse Sector zich vrij kunnen verplaatsen doorheen het land en de steden en dat ze overal aan de grensposten staan (CGVS p. 10 & p. 17), maar dat u op 8 september 2014 toch gewoon als passagier in een auto uit Odessa vertrokken zou zijn naar Europa en zo zelfs de grens zou zijn overgestoken, zonder dat u daarbij de garantie had dat u onderweg geen problemen zou ervaren of zonder daarbij enige voorzorgsmaatregelen te nemen. Gelet op uw eerdere verklaringen dat u al eens was tegengehouden in de auto van L. (...) (zie boven), is dit aspect van uw asielrelaas bijzonder opvallend en ondermijnt het andermaal de door u aangehaalde feiten en uw reisroute (zie onder).

Het hierboven aangehaalde gedrag dat u stelt in verband met de bewuste tas en uw onderduiken is dermate opzienbarend en geheel onlogisch, dat het de aannemelijkheid van het door u verklaarde asielrelaas ondermijnt.

Daarnaast blijken uit uw verklaringen nog een aantal andere incoherente en weinig overtuigende elementen die de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend weinig goeds doen.

Zo kreeg u van A. (...) te horen dat er van u foto's waren genomen door de Rechtse Sector toen u S. (...) ging bezoeken aan het Vakbondshuis tijdens de anti-Maidanprotesten daar en dat u bijgevolg op hun infiltratielijst was beland. Volgens A. (...) wou de Rechtse Sector de mensen die op deze lijst stonden uit de weg ruimen (CGVS p. 9-10). Hoewel u verklaart dat deze lijst zeker niet openbaar is, weet u niet hoe A. (...) dan wel wist dat u op deze bewuste geheime lijst stond – u heeft hem ook niet aangesproken om over dit onderwerp meer te weten te komen. A. (...) zei u wel dat de Rechtse Sector erin geslaagd was om foto's van u te nemen aan het Vakbondshuis, maar hoe hij wist dat er effectief dergelijke foto's van u bestonden, weet u ook niet (CGVS p. 14-15). Als u dergelijk nieuws van iemand te horen krijgt (nl. dat u op een dodenlijst zou staan omdat er bezwarende foto's van u waren genomen), is het opmerkelijk dat u niet weet hoe die persoon van zo'n (geheime) informatie op de hoogte is en weinig aannemelijk dat u die persoon daaromtrent niet om meer uitleg vraagt. U had daartoe nochtans alle tijd en mogelijkheid daar A. (...) u reeds begin mei 2014 van dit nieuws op de hoogte bracht, u nog gewoon ging werken en u A. (...) nog hoorde in juli 2014. U verklaart ook dat de politie

eind juli 2014 naar uw werk kwam en bij uw bazin naar u vroeg (u vermoedt dat dat kwam vanwege de bewuste tas – naar eigen zeggen kon de Rechtse Sector die de tas bij u thuis kwam ophalen, de politie hierover ingelicht hebben). U weet niet of de politie op nog andere momenten naar u op zoek is gegaan (bijvoorbeeld bij u thuis of op uw werk) en dat heeft u bij uw huisgenote O. (...) of op andere manieren niet nagegaan (CGVS p. 9-10, p. 11 & p. 16). Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat ze zich voor dergelijke zaken wel interesseert of inspanningen doet om op de hoogte te blijven van (het verloop van) haar problemen, zeker als zou blijken dat haar problemen zich ook uitbreidden naar de autoriteiten van haar land (i.c. behalve de groeperingen Rechtse Sector en Ultras, ook de politie). Dit is hier niet het geval.

Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u na de inval bij u thuis, waarbij u zelf niet aanwezig was, anonieme dreig telefoons kreeg op uw gsm – men dreigde u te doden en dat u hetzelfde lot stond te wachten als A. (...) (CGVS vragenlijst 30.09.2014 vraag 3.5). Uw versie van deze feiten tijdens uw gehoor op het CGVS wijkt hiervan af: daar verklaart u dat u bedreigingen kreeg in de vorm van sms-berichten op uw gsm (zo'n zeven à acht) en u zegt expliciet dat het om sms-berichten ging en niet om andere manieren of bedreigingen in andere vorm (dus geen telefoons). U geeft bovendien duidelijk aan dat er in de dreigberichten geen namen werden genoemd maar dat u veronderstelt dat ze het over A. (...) hadden omdat ze op zijn gsm uw nummer moeten gevonden hebben (CGVS p. 9 & p. 15). Aangezien u verklaart dat het om rechtstreekse bedreigingen aan uw adres ging vanwege uw vervolgers (i.e. de Rechtse Sector), kan verwacht worden dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties. Dit is hier niet het geval.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u als gevolg van de slagen die u eind juli 2014 op uw hoofd kreeg van ultranationalisten opnieuw een fibroom hebben gekregen (CGVS, p. 17). Zij hier volledigheidshalve aan toegevoegd dat de door u aangehaalde medische problemen (cysten aan uw hoofd, borsten en eierstokken, maagzweer en andere darmproblemen, problemen met uw schildklier - CGVS vragenlijst 30.09.2014 vraag 3.9) geen verband houden met de criteria die de toekenning van asiel of de subsidiaire bescherming wettigen. U moet zich voor deze problemen richten tot de hiertoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat uw geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zoals hierboven aangetoond zijn de door u verklaarde vervolgingsfeiten niet aannemelijk (waaronder de inval bij u thuis door de Rechtse Sector waarbij uw internationaal paspoort zou zijn ontvreemd en het incident op straat met de Ultras die daarbij uw intern paspoort zouden gescheurd en ingehouden hebben, CGVS p. 9-10). Bijgevolg kan meteen ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u gereisd hebben met een vals Oekraïens paspoort omdat u uw eigen (originele) identiteitsdocumenten niet meer in bezit zou hebben. U overtuigt daarnaast ook niet van de door u verklaarde reisroute van Odessa naar België die u naar eigen zeggen aflegde met drie wagens van 8 tot 10 september 2014. Zo heeft u geen enkele weet van de door u afgelegde reisroute: u weet niet waar in Oekraïne u de grens overstak, doorheen welke andere landen u gereden heeft, of welke plaatsen u zou gepasseerd zijn. U zegt dat de smokkelaars u zeiden dat u moest zeggen dat u naar Bratislava zou gaan als men u iets zou vragen aan de grens, maar of u deze stad werkelijk passeerde of op uw route lag, weet u niet. U insinueert dat u via Duitsland zou kunnen gereden zijn 'omdat u 's morgens vroeg in België aankwam', maar als u gevraagd wordt waarom een aankomst in de ochtend in België zou betekenen dat u door Duitsland was gereden, moet u het antwoord schuldig blijven en herhalen dat u het niet zeker weet. U verklaart ook dat u aan de grens niet uit de wagen stapte en u zelf geen identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 7-8). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Odessa naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u tout court zelf géén controle ondergaan zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. Dat u in dit verband niet overtuigt, plaatst – gecombineerd met de eerder vermelde opmerkingen over uw originele identiteitsdocumenten en vertrek uit Odessa (zie boven) – een bijkomende kanttekening bij de geloofwaardigheid van het door u verklaarde asielrelaas en vormt een ernstige aanwijzing van het gegeven dat u originele internationale reisdocumenten bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis, een eerder vertrek of een vertrek in andere omstandigheden te verzwijgen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst

Oekraïne een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in uw land in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke (zie motivering hierboven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Odessa (provincie Odessa) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Uw geboorteakte, de kopies van de eerste pagina's van uw intern en internationaal Oekraïens paspoort en uw huwelijksakte met uw eerste man bevatten louter informatie over uw identiteit en uw vroegere echtelijke situatie, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde feiten. Het artikel over de gebeurtenissen in Odessa op 2 mei 2014 betreft een persoonlijke analyse van een online blogger over dit incident maar gaat niet over de door u aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten; ook uw vrienden S. (...) en A. (...) worden hierin niet vermeld (CGVS p. 7).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij van een aantal gegevens van haar vrienden S. en A. niet op de hoogte blijkt, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij deze twee personen slechts amper gedurende een maand heeft gekend voor de brand in het Vakbondshuis in Odessa. Ze kon S. slechts één of anderhalf uur zien, aan zijn kamp aan het Vakbondshuis en derhalve hadden zij geen intieme of diepgaande gesprekken. Na de dood van S. was het voor verzoekende partij moeilijk om meer informatie te weten te komen, daar zij zijn familie niet kende. A. kende zij amper. Voorts stelt verzoekende partij dat zij inderdaad niet getracht heeft om te weten te komen of S. één van de geïdentificeerde slachtoffers was. Verzoekende partij verklaart dit door het feit dat A. haar in een shocktoestand haar per telefoon had verteld dat hij S. had zien sterven in de brand. A. had hieraan toegevoegd dat verzoekende partij beter niet in contact komt met mensen van het evenement omdat ze waarschijnlijk op een infiltratielijst staat. Daarom heeft verzoekende partij dan ook besloten om zich niet te moeien. Na dit telefoongesprek met A. heeft zij nog maar één keer contact gehad met hem, toen hij haar waarschuwde dat hij ging langskomen om de tas te komen halen. Waar verwerende partij het ongeloofwaardig acht dat verzoekende partij geen pogingen heeft ondernomen om te weten te komen wat er met A. is gebeurd nadat hij was aangevallen op haar appartement, voert verzoekende partij aan dat het logisch is dat zij in dergelijke omstandigheden eerder aan haar eigen veiligheid heeft gedacht. De vrees voor haar eigen leven heeft haar ertoe gebracht om zo discreet mogelijk te blijven.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog geen afdoende argumenten aanbrengt om de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet op de hoogte is van een aantal persoonsgegevens van S. en A., niet wist wat er met het lichaam van S. is gebeurd na de brand en of dat al dan niet geïdentificeerd werd en evenmin wist of A. werkelijk was vermoord zoals zij vermoedde, te verklaren of te weerleggen. De Raad wijst er vooreerst op dat door verwerende partij terecht in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging redelijkerwijs verwacht kan worden dat ze voldoende interesse aan de dag legt voor (het verloop van) haar problemen, zeker gezien de ernst van de feiten, met name het overlijden van twee van haar vrienden die een doorslaggevende rol spelen in haar eigen problemen, *quod non in casu*. Verder bemerkt de Raad dat door verzoekende partij verklaard werd dat zij en S. een dichte relatie hadden met elkaar (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/04/2015, p. 13), waardoor het dan ook opmerkelijk is dat zij niet op de hoogte blijkt te zijn over een aantal eenvoudige gegevens van S., zoals wat zijn patroniem is, waar en wanneer hij geboren is of uit welk dorp of welke plaats hij afkomstig is. Dat verzoekende partij niet op de hoogte is van deze gegevens is des te flagranter gezien zij zo makkelijker zou hebben kunnen nagaan of zijn lichaam ook effectief geïdentificeerd werd. De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij niet getracht heeft informatie in te winnen over wat er met het lichaam van S. is gebeurd na de brand en of dat al dan niet geïdentificeerd werd omdat A. haar in een shocktoestand per telefoon had verteld dat hij S. had zien sterven in de brand en dat A. gezegd had dat zij beter niet in contact kwam met mensen van het

evenement omdat ze waarschijnlijk op een infiltratielijst stond, kan voorts geenszins verklaren waarom zij geen enkel initiatief heeft genomen om aan A. zelf hierover nadien nog vragen te stellen en evenmin via haar vriendin L. getracht heeft meer informatie over S. te bekomen. Immers was A. voor verzoekende partij toen de dichtste bron van informatie en hield deze nog contact met haar tot juli 2014 en werkte haar vriendin L. bij een begrafenisondernemer waardoor het niet ondenkbaar is dat zij op die manier gemakkelijk dingen kon verifiëren. Verder kan de onwetendheid van verzoekende partij over de persoonsgegevens van A. niet vergoelijkt worden door de uitleg dat zij deze persoon slechts een maand heeft gekend voor de brand in het Vakbondshuis in Odessa, gelet op de cruciale rol van A. in haar asielrelaas en gelet op het feit dat het aan de hand van zijn persoonsgegevens voor verzoekende partij mogelijk zou zijn om meer te weten te komen over zijn lot. De uitleg van verzoekende partij dat zij aan haar eigen veiligheid dacht en daarom zo discreet mogelijk bleef, kan verder door de Raad niet aanvaard worden ter verschoning van het feit dat zij nagelaten heeft na te gaan of haar vermoedens klopten dat A. was vermoord, gezien, zoals reeds gesteld, van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij hieromtrent enige interesse zou aan de dag leggen. Dit geldt des te meer gezien deze informatie verzoekende partij zou toegelaten hebben een correcte inschatting te maken van haar eigen situatie. Het niet betonen van enige interesse aangaande het lot van S. en A. hypothekeert dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Waar verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij in verband met de bewuste tas die S. haar eind april 2014 gaf en waarbij hij haar vroeg die voorlopig bij te houden onaannemelijk acht, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat het evident is dat de tas werd achtergelaten bij iemand die geen activist is, daar het veel moeilijker is om wapens te vinden als ze verborgen zijn bij mensen die niets te maken hebben met de activisten. De eersten waarbij naar dergelijke wapens gezocht zal worden, zijn immers de activisten zelf. Verder geeft verzoekende partij aan dat de bewaring van de tas slechts voor korte tijd had moeten zijn, zou S. niet enkele dagen later zijn overleden. Verzoekende partij geeft vervolgens nog aan dat zij bang was en niet wist wat ze moest doen en daarom trachtte de tas te vergeten. Ze heeft ook niet proberen te kijken naar wat er zich in de tas bevond, daar zij dacht dat het gevaarlijk kon zijn, zoals bijvoorbeeld een bom die zou exploderen als ze de tas zou openen. Volgens verzoekende partij is de motivering in de bestreden beslissing over haar gedrag dan ook op verschillende punten zeer subjectief.

2.2.4.2. De Raad acht het evenwel allesbehalve aannemelijk dat een anti-Maidanactivist wapens in bewaring zou geven aan iemand die hij nog maar net kent en eigenlijk zelf geen activist was. De uitleg van verzoekende partij dat de wapens minder snel gevonden zouden worden bij iemand die geen activist is, daar men daar minder snel zal gaan zoeken, kan niet verklaren waarom S. een tas met een dergelijke gevoelige inhoud in bewaring zou geven bij iemand die hij nog maar net kent. Voorts is het wel degelijk opmerkelijk dat verzoekende partij, die al op 3 mei 2014 van A. te horen kreeg dat de tas die zij bijhield gevaarlijk kon zijn voor haar leven, de tas zonder zich daarbij vragen te stellen bij haar thuis bleef bewaren totdat A. deze uiteindelijk op 19 juli 2014 kwam halen. Evenmin heeft zij A. er op geen enkel moment op gewezen dat zij die tas misschien liever weg wou of hem gevraagd wat dat allemaal te betekenen had. In het licht van de gebeurtenissen van 2 mei 2014 waarbij S. zou zijn omgekomen en A. gewond geraakt en van het algemene gespannen politiek-maatschappelijk klimaat in haar land is het geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij zich op dat moment geen vragen gesteld zou hebben over de tas of daaromtrent geen actie ondernomen zou hebben. De uitleg dat zij bang was, dat zij niet wist wat te doen, dat zij niet in de tas durfde te kijken en dat zij de tas trachtte te vergeten, kan allesbehalve overtuigen. Immers kan net gezien de angst van verzoekende partij over de inhoud van de tas verwacht worden dat zij zich hierover vragen zou stellen, en eventueel aan A. zou vragen om de tas onmiddellijk weg te halen of te laten weghalen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het opvallend acht dat verzoekende partij enerzijds verklaart dat er overal blokposten waren van de Rechtse Sector, dat de nationalisten haar foto in hun bezit zouden hebben, dat leden van de Rechtse Sector zich vrij kunnen verplaatsen doorheen het land en de steden en dat ze overal aan de grensposten staan, maar anderzijds op 8 september 2014 toch gewoon als passagier in een auto uit Odessa vertrokken zou zijn naar Europa en zo zelfs de grens zou zijn overgestoken, zonder dat zij daarbij de garantie had dat zij onderweg geen problemen zou ervaren of zonder daarbij enige voorzorgsmaatregelen te nemen, temeer gelet op haar eerdere verklaringen dat zij al eens was tegengehouden in de auto van L., stelt verzoekende partij dat in het westelijke deel van het land er geen controles zijn en er geen gevaar is, terwijl de situatie helemaal anders is aan de grens naar Transnistrië, zoals blijkt uit de getuigenis van een vriendin die zij als bijlage toevoegt bij haar

verzoekschrift (bijlage 3). Dit verklaart dan ook waarom zij wel problemen had om te reizen naar andere delen van het land, maar niet toen zij richting Europa reisde.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de bemerking van verzoekende partij dat er in het westelijke deel van het land geen controles zijn en er geen gevaar is, in tegenstelling tot de situatie aan de grens naar Transnistrië zoals blijkt uit de getuigenis van haar vriendin die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 3), niet kan overtuigen om haar verklaringen omtrent de wijze waarop zij gereisd heeft alsnog aannemelijk te doen lijken. Immers gaf verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf aan dat zij geen enkele garantie had dat er onderweg tijdens haar route nergens anders zo'n blokposten zouden zijn van de Rechtse Sector, stellende dat het een risico was dat zij nam omdat zij geen andere keuze had (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/04/2015, p. 17). Het is in het licht van deze verklaringen dan ook totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, die vroeger al eens was tegengehouden in de auto van L., op 8 september 2014 toch gewoon als passagier in een auto uit Odessa vertrokken zou zijn naar Europa en zo zelfs de grens zou zijn overgestoken, zonder dat zij daarbij de garantie had dat zij onderweg geen problemen zou ervaren of zonder daarbij enige voorzorgsmaatregelen te nemen.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij na de inval bij haar thuis, waarbij zij zelf niet aanwezig was, anonieme dreigtelefoons kreeg op haar gsm waarbij men dreigde haar te doden en dat haar hetzelfde lot stond te wachten als A., terwijl zij op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij bedreigingen kreeg in de vorm van sms-berichten op haar gsm en dat er in de dreigberichten geen namen werden genoemd maar dat zij veronderstelt dat ze het over A. hadden omdat ze op zijn gsm haar nummer moeten gevonden hebben, meent verzoekende partij dat de vermeende tegenstrijdigheid te wijten is aan de vertaling. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde zij dat zij de dreigementen via sms-bericht ontving. Verzoekende partij benadrukt dat de berichten nooit specifiek de naam A. hebben vermeld en dat zij, gezien deze berichten op de avond van de verdwijning van A. werden gestuurd, automatisch de link gemaakt heeft met A.. Daarom heeft zij dan ook, om het kort te houden, bij de Dienst Vreemdelingenzaken verteld dat men haar dreigde te doden en dat haar hetzelfde lot stond te wachten als A.. Dit betrof evenwel haar eigen interpretatie van deze berichten en betrof geenszins de exacte inhoud ervan. Het betreft dan ook een misverstand dat te wijten is aan de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.6.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat het betoog van verzoekende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij anonieme dreigtelefoons kreeg en anderzijds haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij bedreigingen kreeg in de vorm van sms-berichten te wijten zou zijn aan een verkeerde vertaling tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet kan overtuigen. Immers ondertekende verzoekende partij de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 september 2014 voor akkoord nadat deze haar in het Russisch werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 10). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

Waar verzoekende partij benadrukt dat de dreigementen nooit specifiek de naam A. hebben vermeld en dat zij zelf de link gemaakt had tussen de bedreigingen en de verdwijning van A., stelt de Raad echter vast dat door verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende werd verklaard: *"'s Avonds kreeg ik anonieme dreigtelefoons op mijn gsm. Men dreigde mij te doden en dat mij hetzelfde lot stond te wachten als A. (...)"* (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat deze verklaring tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren is doordat zij het kort trachtte te houden, waardoor zij dan ook haar eigen interpretatie weergaf, stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit de vragenlijst blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Tevens blijkt dat verzoekende partij een aantal details kon meedelen (administratief dossier, stuk 10). De Raad stelt dan ook vast dat verzoekende partij geen afdoende verklaring geeft voor het feit dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat men haar tijdens de dreigtelefoons gezegd zou hebben dat haar hetzelfde lot stond te wachten als A., terwijl zij nadien, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, beweert dat men nooit namen heeft genoemd en dat het louter een veronderstelling van haar betrof dat het over A. ging.

2.2.7.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing over de reisweg van verzoekende partij, bemerkt verzoekende partij dat zij geen aandacht besteed heeft aan de reis daar zij in permanente angst was dat er iets ging gebeuren. Bovendien had de smokkelaar haar aangeraden om geen vragen te stellen en om te zwijgen.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van mening dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg. Voorts blijkt uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, delen 3 en 4) dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Dat verzoekende partij tout court zelf géén controle ondergaan zou hebben, zoals zij beweert (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/04/2015, p. 7-8) is dan ook onverenigbaar met deze informatie. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten, waaronder de inval bij haar thuis door de Rechtse Sector waarbij haar internationaal paspoort zou zijn ontvreemd en het incident op straat met de Ultras die daarbij haar intern paspoort zouden gescheurd en ingehouden hebben, waardoor bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen als zou zij gereisd hebben met een vals Oekraïens paspoort omdat zij haar eigen (originele) identiteitsdocumenten niet meer in bezit zou hebben. Aan de door verzoekende partij voorgehouden reisweg kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht, hetgeen een bijkomende kanttekening plaatst bij de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en tevens een ernstige aanwijzing vormt van het gegeven dat zij originele internationale reisdocumenten bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis, een eerder vertrek of een vertrek in andere omstandigheden te verzwijgen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij afkomstig is van Transnistrië, dat bekend is voor zijn pro-Russische positie – ter staving hiervan voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een rapport hierover (bijlage 4) – en dat men haar vanwege haar afkomst dan ook zal verdenken van een pro-Russische houding en separatisme, met als gevolg een ernstig risico op vervolgingen, en daarnaast verwijst naar een rapport waaruit de stijging van racistische gebeurtenissen in Oekraïne ten aanzien van Roma's en Russen blijkt (bijlage 5), stellende dat hiertegen geen efficiënte maatregelen worden genomen door de Oekraïense autoriteiten, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de 'algemene situatie' in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de landeninformatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 1) waarin meerdere ernstige veiligheidsproblemen in Odessa vermeld worden, alsook een sterke aanwezigheid van en controle door de politie, doch toont hiermee niet aan dat er in Odessa (provincie Odessa) waarvan zij afkomstig is effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 1) blijkt duidelijk dat de actuele veiligheidssituatie in Odessa (provincie Odessa) op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een situatie waarin de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 28 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een attest van een psycholoog van 25 september 2015 neerlegt wijst de Raad erop dat dit stuk enkel een opsomming geeft van de door verzoekende partij geopperde klachten en geen medisch attest betreft waaruit blijkt dat een grondig onderzoek werd gevoerd naar de psyche van verzoekende partij. Voormeld attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT